

1

Barbara had nooit gedacht dat er een dag zou komen dat ze een telefoontje van Sofie zou beantwoorden, en zeker niet op een maandagochtend in een overvolle, benauwde tram op weg naar haar werk. Bij het horen van de stem van de vrouw die ze hartgrondig haatte, kreeg ze het een paar graden warmer en te oordelen naar het plotseling versnellen van haar hartslag, was haar bloeddruk ook behoorlijk omhooggeschoten.

‘Ik kan mij niet voorstellen dat wij elkaar iets te zeggen hebben, Sofie.’

‘Geloof me, Barbara, ik zit hier ook niet op te wachten, maar ik heb ...’

De rest van Sofie’s woorden ging verloren toen een pas ingestapt groepje jongemannen luidkeels begon te zingen. Geërgerd draaide Barbara zich om en met haar mobieltje tegen haar oor gedrukt wurmde ze zich tussen de passagiers door naar een vrij plekje op het draaiplateau waar meestal wel iets meer bewegingsruimte was. Ondanks het feit dat het nog vroeg was, leek iedereen er vandaag de zinnen op gezet te hebben om een ritje te maken met een tram die aan de buitenkant knalroze met grote witte en zwarte noppen was geschilderd. Alsof ze daarmee alvast wilden laten weten dat ze sympathiseerden met de jaarlijkse editie van de Gay Pride die het aankomende weekend in Amsterdam zou worden gehouden.

‘Barbara? Ben je daar nog?’

‘Ja natuurlijk! Ik sta in een overvolle tram! Geen ontsnapping mogelijk!’

‘Ha-ha-ha.’ Sofie klonk eerder kwaad dan dat ze Barbara’s humor kon waarderen. ‘Kun je misschien heel even serieus zijn, Barbara?’

Barbara zuchtte gelaten. Een volle tram was niet de ideale omgeving om een moeizaam gesprek aan te gaan met iemand die ze eigenlijk helemaal niet wilde spreken. Met wie ze geen contact wilde hebben. Die wat haar betreft niet bestond en zelfs niet het recht had om te bestaan. Als ze verstandig was verbrak ze meteen de verbinding. Ze wilde niets te maken hebben met mooie, blonde, jonge Sofie, die willens en wetens haar man had afgepakt, die haar gezin uiteen had gerukt en er zelfs een poos in was geslaagd om ook haar jongste zoon van haar af te nemen.

‘Goed. Ik luister.’ Als ze niet zo nieuwsgierig was naar de reden voor dit onverwachte telefoontje, had ze al lang de verbinding verbroken.

Alsof ze er een duivels genoeg in schepten om haar dwars te zitten was het luidruchtige groepje mannen haar naar het draaiplateau gevolgd. Ze stonden dicht bij elkaar, zich zo goed en zo kwaad als dat ging in evenwicht houdend aan alles wat maar beschikbaar was, inclusief elkaar.

‘...geweest. Ik weet niet wie ... hij kan niet ... maar Leo en ik ... jouw hulp.’

Barbara realiseerde zich pas dat Sofie iets had gezegd toen die weer zweeg. Had ze het goed gehoord? Had

Sofie daarnet gezegd dat ze haar hulp nodig had? ‘Sorry Sofie, ik hoorde niet goed wat je zei.’

‘Ik zei dat je ongetwijfeld weet dat Leo en ik uit elkaar zijn.’ Sinds ze dat nieuws via haar jongste zoon had gehoord, had ze het gevoel gehad dat haar stille hoop op wraak en gerechtigheid bewaarheid was geworden. Toen had ze zich ook voorgenomen om het Sofie eens goed in te wrijven zodra ze daarvoor de kans kreeg, maar nu kon ze de veelvuldig gerepeteerde woorden niet over de lippen krijgen. Soms was het beter de stilte voor je te laten spreken, had ze eens gelezen, en misschien was zo’n moment nu aangebroken.

‘Kennelijk heb je een koekje van eigen deeg gekregen,’ kon ze niet nalaten te zeggen, maar ze slaagde erin haar stem kalm en waardig te laten klinken.

Sofie slaakte een diepe zucht. ‘Noem het zoals je wilt, Barbara, het maakt mij niet uit. Wil je naar me luisteren?’ ‘Eigenlijk komt dit nu niet zo gelegen, Sofie. Ik ben op weg naar mijn werk. Zoals ik al zei en zoals je misschien kunt horen, sta ik in een overvolle tram. Misschien is het beter als je straks terugbelt?’

Een por in haar rug...